

Recerca científica a l'Antàrtida. Un exemple d'investigació ambiental

Per Josefina Castellví i Piulachs

La recerca científica lligada al coneixement del processos naturals és complexa si tenim en compte les múltiples interaccions entre els diferents compartiments d'un ecosistema. Això fa que modernament es consideri l'estudi de la natura com una tasca d'equip interdisciplinari en la qual no solament s'estudien els diferents elements, sinó també els lligams que cada un d'aquests té amb la resta i la seva influència amb l'economia del planeta.

Aquest plantejament fa que les expedicions científiques siguin complexes i d'un alt cost econòmic, sobretot en casos en què el lloc que s'ha d'estudiar sigui tan apartat com l'Antàrtida. Després de tímids intents de científics espanyols per fer recerca a l'Antàrtida, l'impuls definitiu el va portar a terme el doctor Antoni Ballester i Nolla que, després d'una ferotge lluita contra l'Administració, va aconseguir, l'any 1987, instal·lar la Base Antàrtica Espanyola Joan Carles I a l'illa Livingston.

A les dificultats d'obtenir mitjans econòmics i transports adequats per a les unitats que componien la Base, de desembarcar en llocs verges on no hi ha cap infraestructura, de muntar la instal·lació i posar a punt els mitjans que permetessin una vida en un lloc tan inhòspit com l'Antàrtida, s'hi ajunta la tasca de convenciment d'equips científics que no solament tinguin temes interessants per desenvolupar, sinó que vulguin viure les condicions precàries del transport i l'estada a la Base.

Sortosament, aquests equips van existir des del començament i de tres persones que van treballar a l'Antàrtida l'any 1984 es va passar a una mitjana de cent quaranta científics anuals a partir de l'any 1991, quan es va posar en marxa el vaixell oceanogràfic *Hespérides*.

[Consulta El Butlletí de l'IEC](#)